

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 357

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 mai 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 508 din 9 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2-3	Decizia nr. 572 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), ale art. 22 și art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	16-17
Decizia nr. 521 din 9 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ² alin. 1 din Codul de procedură penală	3-4	Decizia nr. 584 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil	18-19
Decizia nr. 551 din 9 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	5-7	Decizia nr. 589 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 28 și art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	19-21
Decizia nr. 552 din 9 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și ale art. 11 ¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	7-8	Decizia nr. 592 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (5) ¹ și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991.....	22-23
Decizia nr. 553 din 9 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	9-10	Decizia nr. 593 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și ale art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă	23-25
Decizia nr. 560 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	10-11	Decizia nr. 596 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.....	26-27
Decizia nr. 561 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției	12-13	Decizia nr. 601 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă	28-29
Decizia nr. 562 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30, art. 31, art. 31 ¹ , art. 32, art. 33 și art. 34 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și a celor ale art. 49 și art. 50 din Codul de procedură civilă	13-16	Decizia nr. 650 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 1 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare.....	30-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 508

din 9 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Bhatti Muhammad Aslam în Dosarul nr. 4.849/302/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 2.168D/2008 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul de limba engleză, desemnat în cauză spre a asigura traducerea, doamna Elena Andrei.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.337D/2008, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Hu Yunji în Dosarul nr. 2.427/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, văzând identitatea de obiect al acestor cauze, din oficiu, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.337D/2008 la Dosarul nr. 2.168D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, arătând că față de jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale, de pildă deciziile nr. 648/2006 și nr. 162/2007, în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a justifica modificarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.849/302/2007, respectiv prin Încheierea din 17 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.427/4/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, respectiv Judecătoria Sectorului 4 București au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Bhatti Muhammad Aslam și de Hu Yunji în cauze având ca obiect soluționarea unui recurs, respectiv a unei plângeri, care privesc hotărâri ale Oficiului Român pentru Imigrări prin care au fost respinse cererile formulate de autorii excepției de acordare a statutului de refugiat sau a unei forme de protecție subsidiară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale datorită impreciziei cu privire la spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane care permit acordarea protecției umanitare condiționate, în sensul că limitează sfera de aplicabilitate a interdicției cuprinse în art. 22 alin. (2) din Constituție și art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale doar la riscul de tortură și tratamente inumane și degradante survenit ca urmare a unuia dintre cele cinci motive de persecuție (rasa, religia, naționalitatea, opinia politică și apartenența la un anumit grup social). Or, conform prevederilor constituționale și convenționale invocate și având în vedere practica jurisprudențială în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, rezultă, în opinia autorilor excepției, că spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane este mult mai larg, acesta putând surveni din orice cauze, fără a permite limitări de natura celor invocate de Oficiul Român pentru Imigrări. De altfel, caracterul imprecis al reglementărilor criticate favorizează interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante, ceea ce contravine celor statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza B. contra Franței*, 1992.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România sunt constituționale, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 105/2007 și nr. 401/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 26. — Protecția subsidiară: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante [...].”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Bhatti Muhammad Aslam în Dosarul nr. 4.849/302/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, respectiv de Hu Yunji în Dosarul nr. 2.427/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 521

din 9 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Beniamin Rostaș în Dosarul nr. 1.250/833/2008 al Judecătoriei Salonta.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.250/833/2008, **Judecătoria Salonta a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Benjamin Rostaș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că nici Constituția, nici Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu prevăd restricții în funcție de limitele de pedeapsă ale infracțiunii pentru care s-a dispus arestarea. Ca urmare, fixarea, prin dispozițiile legale criticate, a unei limite maxime în ceea ce privește infracțiunile pentru care se poate cere liberarea provizorie sub control judiciar este neconstituțională, deoarece se adaugă condiții suplimentare celor stabilite de Constituție și de Convenție. În acest fel, se creează o piedică pentru o mulțime de persoane arestate, un obstacol care aduce atingere înseși esenței dreptului, lipsindu-l de aplicabilitate.

Judecătoria Salonta apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dreptul persoanei arestate de a cere punerea în libertate provizorie sub control judiciar nu se realizează decât în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, iar restrângerea exercițiului acestui drept se face în baza art. 53 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Benjamin Rostaș în Dosarul nr. 1.250/833/2008 al Judecătoriei Salonta.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 23 alin. (10), potrivit cărora persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, cu raportare la art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană arestată sau deținută are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, textul de lege criticat nu contravine art. 23 alin. (10) din Constituție și nici art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu împiedică persoana arestată preventiv să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Acest drept îi este, de altfel, recunoscut inculpatului arestat preventiv prin art. 160¹ din același cod, care prevede că „*în tot cursul procesului penal învinuitul sau inculpatul arestat preventiv poate cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune*”. Condițiile de acordare a acestei liberări provizorii sub control judiciar sunt stabilite însă de art. 160² din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege*”, și, prin urmare, sunt conforme Constituției. Dreptul de a cere luarea unei asemenea măsuri procesuale se poate exercita numai în condițiile prevăzute de lege, în speță Codul de procedură penală, fiind atributul legiuitorului să le stabilească.

În același sens Curtea Constituțională s-a pronunțat, de altfel, și prin Decizia nr. 36 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 13 februarie 2004, Decizia nr. 207 din 4 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 25 mai 2004, Decizia nr. 627 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.099 din 6 decembrie 2005, ale căror considerente își păstrează valabilitatea.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 551

din 9 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Sindicatul Independent al Juriștilor din România în Dosarul nr. 86/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că Administrația Prezidențială a depus note scrise, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 86/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Independent al Juriștilor din România, reclamant în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 94 lit. c) din Constituția României, întrucât conferă Președintelui României competența de a numi și de a revoca judecători și procurori și dreptul de a numi și revoca magistrați în funcțiile de conducere ale instanțelor și parchetelor, deși magistrații — judecătorii și procurorii — nu sunt funcționari publici.

Instanța de judecată opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise ale Administrației Prezidențiale, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 31: „(1) *Judecătorii și procurorii care au promovat examenul de capacitate sunt numiți de Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.*

(2) *Propunerile de numire se fac în cel mult 30 de zile de la data validării examenului de capacitate.*

(3) *Președintele României poate refuza o singură dată numirea judecătorilor și procurorilor prevăzuți la alin. (1). Refuzul motivat se comunică de îndată Consiliului Superior al Magistraturii.*

(4) *În situația în care Consiliul Superior al Magistraturii susține propunerea inițială, are obligația să motiveze opțiunea și să o comunice de îndată Președintelui României.*

(5) *În perioada dintre data validării examenului de capacitate și data intrării în vigoare a actului de numire de către Președintele României, judecătorii și procurorii care au promovat examenul de capacitate primesc salariul corespunzător funcției imediat superioare celei de judecător sau procuror stagiar.”;*

— Art. 33: „(1) *Pot fi numiți în magistratură, pe bază de concurs, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 14 alin. (2), foștii judecători și procurori care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), avocații, notarii, asistenții judiciari, consilierii juridici, personalul de probațiune cu studii superioare juridice, ofițerii de poliție judiciară cu studii superioare juridice, grefierii cu studii superioare juridice, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, din Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române și Institutul Român pentru Drepturile Omului, cadrele didactice din învățământul juridic superior acreditat, precum și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu o vechime în specialitate de cel puțin 5 ani.*

(2) *Concursul prevăzut la alin. (1) se organizează anual sau ori de câte ori este necesar, de Consiliul Superior al Magistraturii, prin Institutul Național al Magistraturii, pentru*

ocuparea posturilor vacante de la judecătorii și parchetele de pe lângă acestea.

(3) În termen de cel mult 30 de zile de la data validării concursului prevăzut la alin. (1), Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcția de judecător sau, după caz, de procuror a candidaților admiși.

(4) Dispozițiile art. 30 alin. (6) se aplică în mod corespunzător. [...]

(11) Președintele României poate refuza o singură dată numirea judecătorilor și procurorilor prevăzuți la alin. (1). Refuzul motivat se comunică de îndată Consiliului Superior al Magistraturii.

(12) În situația în care Consiliul Superior al Magistraturii susține propunerea inițială, are obligația să motiveze opțiunea și să o comunice de îndată Președintelui României.

(13) După numirea în funcția de judecător sau procuror, persoanele prevăzute la alin. (1) sunt obligate să urmeze, pe o perioadă de 6 luni, un curs de formare profesională în cadrul Institutului Național al Magistraturii, care va cuprinde în mod obligatoriu elemente de drept comunitar.

(14) Persoanele numite în condițiile prezentului articol nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție.

(15) Judecătorii Curții Constituționale care, la data numirii, aveau funcția de judecător sau de procuror au dreptul, la încetarea mandatului, să revină la postul deținut anterior.”;

— Art. 41: „(1) Judecătorii și procurorii care primesc calificativul «nesatisfăcător» sunt obligați să urmeze pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni cursuri speciale organizate de Institutul Național al Magistraturii.

(2) Judecătorii și procurorii care primesc calificativul «satisfăcător» în urma a două evaluări consecutive sunt obligați să urmeze pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni cursuri speciale organizate de Institutul Național al Magistraturii.

(3) Cursurile prevăzute la alin. (1) și (2) se încheie prin susținerea unui examen, în condițiile prezentei legi.

(4) Judecătorul sau procurorul care primește în urma a două evaluări consecutive calificativul «nesatisfăcător» sau care nu a promovat examenul prevăzut la alin. (3) este eliberat din funcție pentru incapacitate profesională de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.”;

— Art. 53: „(1) Președintele, vicepreședintele și președinții de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt numiți de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, dintre judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție care au funcționat la această instanță cel puțin 2 ani.

(2) Președintele României nu poate refuza numirea în funcțiile de conducere prevăzute la alin. (1) decât motivat, aducând la cunoștința Consiliului Superior al Magistraturii motivele refuzului.

(3) Numirea în funcțiile prevăzute la alin. (1) se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

(4) Dispozițiile art. 48 alin. (10)—(12) se aplică în mod corespunzător.

(5) Judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) își pot depune candidaturile pentru funcția de președinte sau vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție ori președinte de secție, la Consiliul Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile de la data la care funcția de președinte, vicepreședinte sau președinte de secție a devenit vacantă.

(6) Revocarea din funcție a președintelui, a vicepreședintelui sau a președinților de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție

se face de către Președintele României la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, care se poate sesiza din oficiu, la cererea unei treimi din numărul membrilor sau la cererea adunării generale a instanței, pentru motivele prevăzute la art. 51 alin. (2) care se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 54: „(1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul general al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestora sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

(2) Dispozițiile art. 48 alin. (10)—(12) se aplică în mod corespunzător.

(3) Președintele României poate refuza motivat numirea în funcțiile de conducere prevăzute la alin. (1), aducând la cunoștința publicului motivele refuzului.

(4) Revocarea procurorilor din funcțiile de conducere prevăzute la alin. (1) se face de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori a procurorului general al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, pentru motivele prevăzute la art. 51 alin. (2) care se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 61: (1) La cererea motivată, judecătorii pot fi numiți în funcția de procuror, iar procurorii, în funcția de judecător, prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, cu respectarea condițiilor prevăzute în prezenta lege.

(2) Pentru numirea în funcțiile prevăzute la alin. (1), candidații vor susține un interviu în fața secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul procurorilor care solicită numirea ca judecători și, respectiv, a secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul judecătorilor care solicită numirea ca procuror.

(3) Președintele României nu poate refuza numirea în funcțiile prevăzute la alin. (1) decât motivat, aducând la cunoștința Consiliului Superior al Magistraturii motivele refuzului.”;

— Art. 65: „(1) Judecătorii și procurorii sunt eliberați din funcție în următoarele cazuri:

- a) demisie;
- b) pensionare, potrivit legii;
- c) transfer într-o altă funcție, în condițiile legii;
- d) incapacitate profesională;
- e) ca sancțiune disciplinară;
- f) condamnarea definitivă a judecătorului sau procurorului pentru o infracțiune;
- g) încălcarea dispozițiilor art. 7;
- h) nepromovarea examenului prevăzut la art. 33 alin. (14);
- i) neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. a), c) și e).

(2) Eliberarea din funcție a judecătorilor și procurorilor se dispune prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Trecerea în rezervă sau în retragere a judecătorilor și procurorilor militari se face în condițiile legii, după eliberarea din funcție de către Președintele României. În caz de pensionare

sau de transfer, eliberarea din funcție se face după trecerea în rezervă sau, după caz, în retragere.

(4) Eliberarea din funcție a judecătorilor stagiați și a procurorilor stagiați se face de Consiliul Superior al Magistraturii.

(5) În cazul în care judecătorul sau procurorul cere eliberarea din funcție prin demisie, Consiliul Superior al Magistraturii poate stabili un termen de cel mult 30 de zile de la care demisia să devină efectivă, dacă prezența judecătorului sau procurorului este necesară.

(6) Judecătorul sau procurorul eliberat din funcție din motive neimputabile își păstrează gradul profesional dobândit în ierarhia instanțelor sau a parchetelor.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Art. 134 alin. (1) din Constituția României prevede atribuția Președintelui României de a-i numi în funcție pe judecători și pe

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31, art. 33, art. 41, art. 53, art. 54, art. 61 și art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Sindicatul Independent al Juriștilor din România în Dosarul nr. 86/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 552

din 9 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de S.C. Monica — S.R.L în Dosarul nr. 17.156/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

procurori, cu excepția celor stagiați, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.

În aplicarea acestor prevederi, legiuitorul are libertatea de a reglementa competența Președintelui României de a-i numi în funcție, inclusiv în funcții de conducere, și de a-i revoca pe toți magistrații la care textul constituțional se referă.

Participarea Președintelui României la constituirea în acest mod a autorității judecătorești concordă în egală măsură cu principiul echilibrului puterilor în stat, consacrat prin art. 1 alin. (4) din Constituția României, și nu este de natură să afecteze în vreun fel independența judecătorilor, instituită prin dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituție, și exercitarea de către procurori a atribuțiilor lor, cu respectarea principiilor legalității și imparțialității prevăzute în art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală.

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

excluse posibilitatea administrării de probe pentru dovedirea drepturilor părților, defavorizându-l în felul acesta pe debitorul de bună-credință.

Instanța de judecată opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și ale art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și ale art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și ale art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de S.C. Monica — S.R.L în Dosarul nr. 17.156/212/2008 al Judecătorei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;

— Art. 6: „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) *Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.*

(3) *Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.*

(4) *Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;*

— Art. 10 alin. (2): „*Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.”;*

— Art. 111: „(1) *Ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.*

(2) *Prevederile art. 338 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase ocazii cu privire la dispozițiile legale atacate, prin raportare la aceleași critici și dispoziții din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 1.388 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 553

din 9 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Irina Loredana Gulie — magistrat-asistent

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut:

„(2) *Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silită prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu se poate reține că dispozițiile criticate din Codul de procedură fiscală îngrădesc accesul liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime, garantat de prevederile art. 21 din Constituție, ci, dimpotrivă, dau posibilitatea părții interesate de a introduce, în anumite condiții, contestație la executare și împotriva titlului executoriu.

Curtea reține că, la art. 136 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, legiuitorul a prevăzut că, în cazul în care debitorii nu își plătesc de bună voie obligațiile fiscale, pentru stingerea acestora organele fiscale competente vor proceda la executarea silită, iar, potrivit art. 141 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, „*executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod, de către organele de executare [...]*”

Totodată, conform prevederilor art. 141 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, „*titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată stabilit de lege sau de către organul competent [...]*”.

Prin urmare, executarea silită este o etapă procedurală ulterioară stabilirii obligațiilor fiscale prin actul administrativ fiscal (titlul de creanță fiscală), act administrativ fiscal împotriva căruia debitorul (contribuabilul) poate formula contestație în temeiul art. 205 din Codul de procedură fiscală.

Mai mult, în temeiul prevederilor art. 215 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, „*instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate[...]*”, ceea ce presupune că executarea silită nu mai poate avea loc.

Așadar, Curtea constată că acest mijloc procedural de contestare a titlului de creanță conferă garanții suficiente în sensul efectivității dreptului de acces la justiție, astfel încât măsura procesuală prevăzută de art. 403 alin. 2 din Codul de

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rafinăria Steaua Română” — S.A. din Câmpina în Dosarul nr. 9.564/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 aprilie 2009, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 9 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.564/302/2008, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Rafinăria Steaua Română” — S.A. din Câmpina într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de suspendare provizorie a executării silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, deoarece limitarea accesului la justiție în materia suspendării provizorii a executării silită, în cazul contestației la executare fiscală, este de natură să afecteze caracterul efectiv al mijloacelor legale aflate la îndemâna reclamantului pentru valorificarea dreptului său. Posibilitatea contribuabilului de a obține suspendarea executării silită în temeiul art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu asigură caracterul efectiv al liberului acces la justiție, întrucât, până la soluționarea acestei cereri, organele fiscale pot finaliza executarea silită.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

procedură civilă ar fi de natură doar să genereze tergiversarea executării obligațiilor fiscale.

În temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate să reglementeze prin lege norme de procedură, cu condiția ca acestea să nu fie contrare Constituției. Împrejurarea că nu se aplică dispozițiile referitoare la suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanța președințială, prevăzute la art. 403 alin. 4 din Codul de

procedură civilă, nu are semnificația încălcării dispozițiilor art. 21 din Constituție, câtă vreme, anterior executării silite, debitorul a putut uza de toate căile legale pentru a stabili cu claritate atât suma datorată, cât și termenul de plată sau a suspendat chiar, la instanța competentă, executarea actului administrativ fiscal, beneficiind astfel de suficiente garanții privind accesul liber la justiție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rafinăria Steaua Română” — S.A. din Câmpina în Dosarul nr. 9.564/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 560

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „GA-PRO-CO CHEMICALS” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.349/279/2008 al Judecătoriei Piatra-Neamț.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate nu încalcă niciunul din textele constituționale invocate în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.349/279/2008, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) și (3) din Ordonanța**

Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „GA-PRO-CO CHEMICALS” — S.R.L. din Săvinești într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt confuze și imprecise, generând abuzuri și instabilitate jurisdicțională. Astfel, întrucât executarea silită a bunurilor urmăribile, proprietate privată a debitorului, se efectuează de regulă în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, organul fiscal poate institui o indisponibilizare a patrimoniului debitorului de câteva ori mai mare față de debitul datorat, ceea ce poate duce la blocarea activității societății în cauză. Asemenea măsuri permit excesele, sunt disproporționate și încalcă art. 44 alin. (2) din Constituție, precum și art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, faptul că organul fiscal poate uza de orice măsură asiguratorie în mod succesiv sau concomitent, cu consecința îngădirii dreptului societății în cauză de a mai desfășura o activitate economică liberă, contravine prevederilor art. 45 din Constituție.

Judecătoria Piatra-Neamț apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 142 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial la România, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 26 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007, publicată în Monitorul Oficial la România, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, având următorul cuprins:

„(1) *Executarea silită se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare. Executarea silită a bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, se efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare. [...]*

(3) *În cadrul procedurii de executare silită se pot folosi succesiv sau concomitent modalitățile de executare silită prevăzute de prezentul cod”.*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 privind libertatea economică. Totodată, se consideră că sunt încălcate și prevederile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și ale libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticii referitoare la absența din conținutul reglementării a exigențelor de claritate și precizie, Curtea constată că textul legal criticat are o redactare univocă, nefiind susceptibil de o interpretare abuzivă sau arbitrară. De altfel, în Cauza *Wingrove contra Marii Britanii* (1996), Curtea de la Strasbourg a decis că legea internă pertinentă trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot

apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în condițiile concrete ale cauzei, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

Astfel, art. 142 alin. (1) teza finală din Codul de procedură fiscală trebuie interpretat ținându-se cont și de prima teză a aceluiași alineat, potrivit căruia „*executarea silită se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare*”. Faptul că textul criticat cuprinde sintagma „*de regulă*” înseamnă că executarea silită se poate face într-o limită inferioară sau superioară valorii de 150% în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei. În acest sens, organul fiscal va ține seama de dobânzile, penalizările existente la debitul principal, de cheltuielile ocazionate cu executarea silită (cheltuieli administrative sau judiciare). În cazul în care organul fiscal se îndestulează cu o sumă mai mare față de debitul datorat, devin aplicabile prevederile art. 137 din Codul de procedură fiscală privind restituirile de sume. Dacă se constată că reprezentanții organului fiscal au acționat cu rea-credință și cu încălcarea reglementării legale, aceștia pot fi trași la răspundere civilă, materială, disciplinară sau penală.

Așadar, executarea silită a bunurilor urmăribile proprietate a debitorului, efectuându-se, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, nu determină o micșorare nelegală a patrimoniului debitorului.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 45 din Constituție, Curtea reține că libertatea economică se desfășoară în condițiile prevăzute de lege. Or, posibilitatea acordată organelor fiscale de a folosi succesiv sau concomitent diversele forme de executare silită nu este de natură să înfrângă libertatea economică. Întrucât creanțele datorate de debitor sunt în relație directă cu bugetul de stat, acestea trebuie recuperate cu rapiditate, iar legiuitorul, tocmai în considerarea acestui fapt, are o marjă largă de apreciere în domeniul realizării creanțelor fiscale. De altfel, se constată că și în raporturile dintre particulari, în procedurile de executare silită, aceștia pot uza de toate modalitățile de executare silită prevăzute de Codul de procedură civilă sau de legi speciale, după caz, pentru realizarea drepturilor lor.

În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate ridicată apare ca fiind neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „GA-PRO-CO CHEMICALS” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.349/279/2008 al Judecătoriei Piatra-Neamț.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 561

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Carmen-Cătălina Gliga — procuror
 Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de George Daniel Cojocaru în Dosarul nr. 1.569/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.569/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006**, excepție ridicată de George Daniel Cojocaru în cauza ce are ca obiect judecarea cererii de anulare a unei hotărâri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. Se arată că discriminarea constă în existența unor coeficienți de multiplicare diferiți în cazul procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în raport cu judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Egalitatea în ce privește salarizarea îi vizează numai pe judecătorii și procurorii din cadrul judecătoriilor, respectiv parchetelor de pe lângă judecătorii; judecătorii și procurorii din cadrul tribunalelor, respectiv parchetelor de pe lângă tribunale; judecătorii și procurorii din cadrul curților de apel, respectiv parchetelor de pe lângă curțile de apel.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate sunt neconstituționale, având în vedere că nu există niciun criteriu obiectiv care să justifice stabilirea unor coeficienți de multiplicare diferiți în cazul procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în raport cu judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale. În acest sens, este invocată Decizia nr. 866/2006, prin care Curtea Constituțională a arătat că Ministerul Public a fost instituit ca o magistratură componentă a autorității judecătorești, iar procurorii au, ca și judecătorii, statut constituțional de magistrați.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007, dispoziții care au următorul conținut:

— Art.3: „(1) *Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.*”

Anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 stabilește coeficienții de multiplicare pentru procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Deși judecătorii și procurorii fac parte din sistemul justiției, poziția celor două categorii profesionale este diferită în procesul de înlăptuire a justiției. Însăși Legea fundamentală reglementează statutul judecătorilor diferit de cel al procurorilor.

În timp ce statutul judecătorilor este prevăzut în cadrul secțiunii 1 „Instanțele judecătorești”, statutul procurorilor este prevăzut în secțiunea a 2-a „Ministerul Public”. Această diferențiere nu este esențială, deoarece ambele secțiuni fac parte din același capitol intitulat „Autoritatea judecătorească”, dar este suficientă pentru a permite legiuitorului să stabilească conform voinței sale, ținând

seama și de particularitățile celor două categorii profesionale, salarizarea judecătorilor și procurorilor.

În consecință, Curtea reține că dispozițiile legale criticate respectă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, invocate în susținerea excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1—13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de George Daniel Cojocaru în Dosarul nr. 1.569/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 562

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30, art. 31, art. 31¹, art. 32, art. 33 și art. 34 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și a celor ale art. 49 și art. 50 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 30, 31, 31¹, 32, 33 și 34 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și a celor ale art. 49 și 50 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Dudeștii Noi în Dosarul nr. 5.279/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției, precum și părțile Gehl Nicolae și Primăria Comunei Dudeștii Noi au transmis câte o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, pentru a-și angaja apărători.

Având cuvântul referitor la această solicitare, procurorul se opune acordării unui nou termen de judecată, arătând că atât autorul excepției, cât și celelalte două părți au beneficiat de un interval de timp suficient de lung, de la data ridicării excepției, până la prezentul termen, pentru a-și pregăti apărarea.

Deliberând, Curtea respinge cererile de amânare ca insuficient motivate, potrivit art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, în ceea ce privește prevederile criticate din Legea nr. 215/2001, și ca inadmisibilă, în ceea ce privește prevederile criticate din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.279/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30, 31, 31¹, 32, 33 și 34 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și a celor ale art. 49 și 50 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Consiliul Local al Comunei Dudeștii Noi, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva hotărârii de invalidare a mandatului unui consilier local.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 31¹ din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 sunt discriminatorii întrucât, spre deosebire de dispozițiile Legii contenciosului administrativ, nu impun parcurgerea unei proceduri prealabile. Se arată că

aceiași text de lege încalcă dreptul la un proces echitabil întrucât nu prevede nicio cale de atac împotriva hotărârii instanței de contencios administrativ pronunțată în soluționarea contestațiilor la hotărârile de validare sau invalidare a mandatelor consilierilor locali. Precizează, în continuare, că „celelalte articole încalcă principiul separației puterilor în stat, în condițiile în care consilierii aleși se validează singuri”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30, 31, 31¹, 32, 33 și 34 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2008 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 7 martie 2008, precum și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66 din 28 mai 2008 pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și pentru modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali. De asemenea, obiect al excepției îl formează și prevederile art. 49 și 50 din Codul de procedură civilă. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 30 din Legea nr. 215/2001: „(1) *Constituirea consiliilor locale se face în termen de 20 de zile de la data desfășurării alegerilor, după îndeplinirea prevederilor art. 38 alin. (1) și (1)¹ din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale, cu modificările și completările ulterioare. Convocarea consilierilor declarați aleși pentru ședința de constituire se face de către prefect. La ședința de constituire pot participa prefectul sau reprezentantul său, precum și primarul, chiar dacă procedura de validare a mandatului acestuia nu a fost finalizată.*

(2) *Ședința este legal constituită dacă participă cel puțin două treimi din numărul consilierilor aleși. În cazul în care nu se poate asigura această majoritate, ședința se va organiza, în aceleași condiții, peste 3 zile, la convocarea prefectului. Dacă nici la a*

doua convocare reuniunea nu este legal constituită, se va proceda la o nouă convocare de către prefect, peste alte 3 zile, în aceleași condiții.

(3) *În situația în care consiliul local nu se poate reuni nici la această ultimă convocare, din cauza absenței, fără motive temeinice, a consilierilor, prefectul va declara vacante, prin ordin, locurile consilierilor aleși care au lipsit nemotivat de la cele 3 convocări anterioare, dacă aceștia nu pot fi înlocuiți de supleanții înscrisi pe listele de candidați respective, organizându-se alegeri pentru completare, în termen de 30 de zile, în condițiile Legii privind alegerea autorităților administrației publice locale.*

(4) *Ordinul prefectului prin care se declară vacante locurile consilierilor care au lipsit nemotivat poate fi atacat de cei în cauză la instanța de contencios administrativ, în termen de 5 zile de la comunicare. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*

(5) *Absența consilierilor de la ședința de constituire este considerată motivată dacă se face dovada că aceasta a intervenit din cauza unei boli care a necesitat spitalizarea sau a făcut imposibilă prezența acestora, a unei deplasări în străinătate în interes de serviciu sau a unor evenimente de forță majoră.”;*

— Art. 31 din Legea nr. 215/2001: „(1) *Lucrările ședinței de constituire sunt conduse de cel mai în vârstă consilier, asistat de 2 consilieri dintre cei mai tineri.*

(2) *Pentru validarea mandatelor, consiliile locale aleg prin vot deschis, dintre membrii lor, pe întreaga durată a mandatului, o comisie de validare alcătuită din 3—5 consilieri.*

(3) *Comisia de validare examinează legalitatea alegerii fiecărui consilier și propune consiliului local validarea sau invalidarea mandatelor.*

(4) *Comisia de validare va propune invalidarea alegerii unui consilier numai în cazul în care se constată încălcarea condițiilor de eligibilitate sau dacă alegerea consilierului s-a făcut prin fraudă electorală, constatată în condițiile Legii privind alegerea autorităților administrației publice locale.*

(5) *Validarea sau invalidarea mandatelor se face, în ordine alfabetică, cu votul deschis al majorității consilierilor prezenți la ședință. Persoana al cărei mandat este supus validării sau invalidării nu participă la vot.”;*

— Art. 31¹ din Legea nr. 215/2001: „(1) *Hotărârea de validare sau invalidare a mandatelor poate fi atacată de cei interesați la instanța de contencios administrativ în termen de 5 zile de la adoptare sau, în cazul celor absenți de la ședință, de la comunicare.*

(2) *Instanța de contencios administrativ se pronunță în cel mult 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă și irevocabilă”;*

— Art. 32 din Legea nr. 215/2001: „(1) *Consilierii locali ale căror mandate au fost validate depun în fața consiliului local următorul jurământ în limba română: «Jur să respect Constituția și legile țării și să fac, cu bună-credință, tot ceea ce stă în puterile și priceperea mea pentru binele locuitorilor comunei (orașului, municipiului, județului)... Așa să-mi ajute Dumnezeu!»*

(2) *Consilierii locali care refuză să depună jurământul sunt considerați demisionați de drept.*

(3) *Jurământul poate fi depus și fără formulă religioasă.”;*

— Art. 33 din Legea nr. 215/2001: „În cazul în care consilierul local declarat ales renunță la mandat înainte de validare sau refuză să depună jurământul, se supune validării mandatul primului supleant înscris pe lista partidului politic, a alianței politice sau a alianței electorale respective, dacă până la

validarea mandatului partidele și alianțele politice confirmă în scris apartenența la partid. În cazul în care locurile rămase vacante nu pot fi completate cu supleanți, conform legii, iar numărul de consilieri locali se reduce sub jumătate plus unu, se vor organiza alegeri parțiale pentru completare, în termen de 90 de zile.”;

— Art. 34 din Legea nr. 215/2001: „(1) După validare, în ședința de constituire a consiliului local, consilierii locali depun jurământul prevăzut la art. 32.

(2) Consiliul local se declară legal constituit, dacă majoritatea consilierilor locali validați au depus jurământul. Constituirea consiliului local se constată prin hotărâre, adoptată cu votul majorității consilierilor locali validați.”

— Art. 49 din Codul de procedură civilă: „(1) Oricine are interes poate interveni într-o pricină ce se urmează între alte persoane.

(2) Intervenția este în interes propriu când cel care intervine invocă un drept al său.

(3) Ea este în interesul uneia din părți când sprijină numai apărarea acesteia.”

— Art. 50 din Codul de procedură civilă: „(1) Cererea de intervenție în interes propriu va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată.

(2) Ea se poate face numai în fața primei instanțe și înainte de închiderea dezbatelor.

(3) Cu învoirea părților, intervenția în interes propriu se poate face și în instanța de apel.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 alin. (1) potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (3) care garantează dreptul părților la un proces echitabil și art. 129 privind folosirea căilor de atac. Totodată, autorul excepției susține că sunt nesocotite, în plus, prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Textele criticate din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 instituie regulile ce trebuie respectate în cadrul etapei de constituire a consiliilor locale. Legiuitorul român a înțeles să edicteze o serie de norme care să disciplineze acest proces, reglementând etapele ce trebuie parcurse și operațiunile ce trebuie îndeplinite. În acest scop, a stabilit ordinea logică și cronologică în care acestea să se desfășoare, astfel încât constituirea consiliului local să aibă loc cu celeritate. Totodată, aceste reguli sunt menite să eficientizeze procesul de constituire a consiliului local, pentru ca aleșii locali să aibă îndrituirea de a se ocupa de treburile publice, în așa fel încât interesele comunității locale să nu aibă de suferit.

Astfel, art. 30 din Legea nr. 215/2001 cuprinde reguli referitoare la ședința de constituire a consiliului local, și anume reguli privitoare la convocarea consilierilor declarați aleși, la persoanele care pot participa la ședință, la modalitatea de constituire legală a acesteia, la vacantarea, prin ordin al prefectului, a locurilor consilierilor aleși care au lipsit nemotivat la 3 convocări consecutive, precum și la contestarea acestui ordin; art. 31 și 31¹ se referă la conducerea lucrărilor ședinței, la alegerea comisiei de validare a mandatelor, la activitatea

acesteia și la modalitatea de atacare a hotărârilor de validare sau invalidare a mandatelor, luate cu votul majorității consilierilor prezenți; art. 32 prevede formula jurământului și considerarea ca demisionați de drept a consilierilor care au refuzat depunerea acestuia; art. 33 dispune cu privire la situațiile în care un consilier local declarat ales renunță la mandat înainte de validare sau refuză să depună jurământul și, în fine, art. 34 conține norme privitoare la declararea ca legal constituit a consiliului local.

Toate aceste operațiuni tehnice nu pun în niciun fel în discuție, așa cum susține autorul excepției, principiul separației și echilibrului puterilor în stat.

Singurul text de lege care ar putea fi examinat prin prisma unei posibile încălcări a principiului amintit este cel al art. 31 alin. (4) și (5), presupunând că autorul excepției este nemulțumit că validarea sau invalidarea mandatelor se face prin votul majorității consilierilor prezenți la ședință, în baza propunerii comisiei de validare, iar nu printr-o hotărâre pronunțată de o instanță judecătorească. Dar nu poate fi reținută nicio asemenea critică, întrucât comisia de validare efectuează operațiuni care se consemnează în acte care au doar caracter constatator, care nu produc efecte juridice și nu pot forma obiectul unor acțiuni în justiție. În acest sens a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 190 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 2 aprilie 2009.

Membrii comisiei de validare nu fac altceva decât să constate, mai întâi, dacă au fost întrunite de către candidații aleși condițiile de eligibilitate prevăzute de art. 4 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale [respectiv să aibă cetățenie română, să aibă drept de vot, să fi împlinit, până în ziua alegerilor inclusiv, vârsta de cel puțin 23 de ani, să nu le fie interzisă asocierea în partide politice, potrivit art. 40 alin. (3) din Constituția României, republicată, și să aibă domiciliul pe teritoriul unității administrativ-teritoriale în care urmează să fie alese]. Or, o asemenea verificare nu prezintă caracteristicile unei activități jurisdicționale de natură să constituie o intruziune a executivului în atribuțiile puterii judecătorești.

În ceea ce privește dispozițiile art. 31¹ din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 101 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 4 martie 2009, că exceptarea de la parcurgerea procedurii prealabile și caracterul definitiv și irevocabil al hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță în soluționarea contestațiilor la hotărârile consiliilor locale de validare sau invalidare a mandatului de consilier local nu constituie încălcări ale accesului liber la justiție sau ale dreptului la un proces echitabil.

II. Cât privește excepția de neconstituționalitate al cărei obiect îl constituie prevederile art. 49 și 50 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare, întrucât autorul acesteia nu formulează niciun fel de critici prin care să încerce să demonstreze contrarietatea acestora cu texte sau principii din Legea fundamentală. Prin urmare, sesizarea din prezenta cauză nu îndeplinește exigențele cuprinse în art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30, art. 31, art. 311, art. 32, art. 33 și art. 34 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Dudeștii Noi în Dosarul nr. 5.279/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 și art. 50 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 572

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), ale art. 22 și art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), ale art. 22 și art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galmopan” — S.A. Galați în Dosarul nr. 1.906/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate nu încalcă prevederile art. 16 și 21 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.906/44/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), ale art. 22 și**

art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galmopan” — S.A. Galați în cauza ce are ca obiect judecarea procedurii de faliment a Societății Comerciale „Hortigal” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), art. 22, precum și art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16, 21 și 53 din Constituție. Se arată că limitarea controlului judecătorului-sindic asupra activității manageriale a lichidatorului numai la motive temeinice, fără ca legea să precizeze care sunt acestea ori a lua în considerare opțiunea creditorilor, încalcă dispozițiile constituționale invocate. Totodată, se susține că dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 încalcă prevederile art. 16, 21, 24 și art. 146 lit. d) din Constituție. Se arată că cenzurarea excepției de către instanța de judecată este o îngădire a accesului la justiție.

Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, este invocată jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), precum și ale art. 22 și art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, precum și dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004.

Dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), art. 22, precum și ale art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 se referă la principalele atribuții ale judecătorului-sindic, numirea de către acesta a administratorului judiciar, precum și principalele atribuții ale lichidatorului.

Se susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 16 și 21 din Constituție, deoarece nu conțin prevederi de natură a discrimina persoane sau participanți la procedura insolvenței. De asemenea nu prevăd restrângerea accesului la justiție prin reglementarea atribuțiilor administratorului judiciar și ale lichidatorului. Aceste prevederi legale au mai constituit, în parte, obiect al controlului de constituționalitate. Curtea a constatat, prin mai multe decizii, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și a respins, ca fiind neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate.

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate față de art. 53 din Constituție, Curtea reține că prin conținutul textelor de lege nu se pune problema vreunei

restrângeri a exercițiului dreptului sau libertăților menționate de autorul excepției.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că este neîntemeiată.

Potrivit art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 care consacră dreptul la un proces echitabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare și art. 146 lit. d) care stabilește competența Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele.

Examinând aceste susțineri, Curtea observă că asupra constituționalității dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 s-a mai pronunțat prin mai multe decizii. Dintre acestea, se poate aminti, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008, prin care Curtea a soluționat excepția ridicată prin raportare la aceleași prevederi constituționale, prin prisma aceluiași critici ca și cele formulate în motivarea prezentei excepții. În considerentele deciziei, s-a reținut că procedura reglementată de dispozițiile contestate nu face posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, ci doar pronunțarea, în situațiile date, asupra oportunității sesizării Curții Constituționale. Instanța de judecată are rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, având obligația de a le respinge ca inadmisibile pe cele care nu îndeplinesc cerințele legii.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente de noutate, care să conducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2), ale art. 22 și art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galmopan” — S.A. Galați în Dosarul nr. 1.906/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 584

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Ștefan Nanu în Dosarul nr. 9/4/2002 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției și partea Alexandru Mardale, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției reiterează susținerile cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Partea prezentă achiesează la susținerile autorului excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9/4/2002, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil.** Excepția a fost ridicată de Ștefan Nanu în recursul formulat de autor împotriva unei decizii pronunțate cu privire la o acțiune în revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia redă considerentele deciziei recurate și arată că „acest mod de a se judeca, după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, contravine flagrant principiilor constituționale menționate”. Totodată, arată că aplicarea prevederilor art. 480 din Codul civil în cauze privind revendicarea unor imobile preluate de stat, prin compararea titlurilor, este contrară dispozițiilor constituționale invocate.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 480 din Codul civil sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 din Codul civil, având următorul conținut: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (1) potrivit căroră România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 20 alin. (1) și (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (1), (2) teza întâi și (3) privind garantarea dreptului de proprietate privată și ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției. Totodată, consideră că prevederile criticate sunt contrare și dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății.

Analizând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 480 din Codul civil s-a pronunțat prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, Decizia nr. 925 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, și Decizia nr. 937 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007, Decizia nr. 323 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 1 aprilie 2008, statuând că aceste prevederi sunt constituționale. Curtea a reținut că dispozițiile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real, *usus, fructus și abusus*, cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea, însă, a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii. Astfel, textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și, de asemenea, se aplică tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la celelalte dispoziții constituționale invocate se reține că acestea nu au incidență în cauza de față. Totodată, se constată că motivarea autorului excepției constă în critici ale judecăților consemnate în decizia recurată, a raționamentelor

avute în vedere de instanța de apel privind operațiunea juridică a comparării titlurilor părților și a modului de interpretare și aplicare a prevederilor Legii nr. 10/2001, aspecte care excedează competenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Ștefan Nanu în Dosarul nr. 9/4/2002 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 589

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 28 și art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 28 și art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gabriela-Liliana Gheorghiu — corect Grațielă-Liliana Gheorghiu, astfel cum reiese din acțiunea introductivă de instanță formulată — în Dosarul nr. 3.831/90/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 și ca neîntemeiată a celor ale art. 27 și art. 28 din aceeași ordonanță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.831/90/2007, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 28 și art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Grațielă-Liliana Gheorghiu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva sentinței prin care a fost admisă în parte contestația sa împotriva unui titlu de creanță.

În motivarea excepției autorul acesteia arată că textele legale criticate încalcă accesul liber la justiție și dreptul la apărare, întrucât decizia întocmită de organul fiscal devine titlu de creanță mai înainte de comunicarea actului respectiv către persoanele interesate. Se mai susține că, ulterior momentului la care decizia devine titlu de creanță, exercitarea dreptului la apărare poate deveni tardiv și păgubitor de vreme ce deja a început executarea silită.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27, art. 28 și art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 27: „(1) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, în cei 3 ani anteriori datei declarării insolvenței, cu rea-credință, dobândesc în orice mod active de la debitorii care își provoacă astfel insolvența;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolvența persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acesteia.

(2) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale debitorului;

b) are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;

c) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(3) În înțelesul alin. (2), termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) control — majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociațiilor unei societăți comerciale ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți comerciale ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) control indirect — activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.”;

— Art. 28: „(1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 27 se va stabili potrivit dispozițiilor prezentului articol.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1) organul fiscal va întocmi o decizie în care vor fi arătate motivele de fapt și de drept pentru care este angajată răspunderea persoanei în cauză. Decizia se va supune spre aprobare conducerii organului fiscal.

(3) Decizia aprobată potrivit alin. (2) constituie titlu de creanță privind obligația la plată a persoanei răspunzătoare potrivit art. 27 și va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele:

a) codul de identificare fiscală a persoanei răspunzătoare, obligată la plata obligației debitorului principal, precum și orice alte date de identificare;

b) numele și prenumele sau denumirea debitorului principal; codul de identificare fiscală; domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare;

c) cuantumul și natura sumelor datorate;

d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii.

(4) Răspunderea va fi stabilită atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(5) Titlul de creanță prevăzut la alin. (3) va fi comunicat persoanei obligate la plată, menționându-se că aceasta urmează să facă plata în termenul stabilit.

(6) Titlul de creanță comunicat potrivit alin. (5) poate fi atacat în condițiile legii.”;

— Art. 176: „(1) În sensul prezentului cod, este insolubil debitorul ale cărui venituri sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmăribile.

(2) Pentru creanțele fiscale ale debitorilor declarați în stare de insolvență care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare dispune scoaterea creanței din evidența curentă și trecerea ei într-o evidență separată.

(3) În cazul debitorilor prevăzuți la alin. (2), prin excepție de la dispozițiile art. 148 alin. (3), executarea silită se întrerupe. Organele fiscale au obligația ca cel puțin o dată pe an să efectueze o investigație asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare vor lua măsurile necesare de trecere din evidență separată în evidența curentă și de executare silită.

(5) Dacă la sfârșitul perioadei de prescripție nu se constată dobândirea unor bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare vor proceda la scăderea creanțelor fiscale din evidența analitică pe plătitor, potrivit art. 134. Scăderea se face și în cursul perioadei de prescripție în cazul debitorilor, persoane fizice, decedați sau dispăruți, pentru care nu există moștenitori care au acceptat succesiunea.

(6) Creanțele fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiați din registrul comerțului, se scad din evidența analitică pe plătitor după radiere, indiferent dacă s-a atras sau nu răspunderea altor persoane pentru plata obligațiilor fiscale, în condițiile legii.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 176 din Codul de procedură fiscală, Curtea constată că autorul acesteia se mărginește doar la a invoca în susținerea ei anumite texte din Constituție.

Simpla enumerare în sprijinul excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ, se rețin: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009.

În aceste condiții, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 176 din Codul de procedură fiscală.

2. Critica de neconstituționalitate ce privește dispozițiile art. 27 și art. 28 din Codul de procedură fiscală este neîntemeiată. Alegerea făcută de legiuitor cu privire la persoanele care trebuie să achite obligațiile restante ale debitorului este justificată de legătura strânsă între acestea și debitorul declarat insolubil. Aceasta deoarece au dobândit în orice mod, cu rea-credință, active de la debitor în cei 3 ani anteriori datei declarării insolabilității sau au provocat în calitate de administratori, asociați și acționari insolabilitatea debitorului prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acestuia ori dacă controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, în accepțiunea legii, caz în care patrimoniile acestora din urmă sunt atât de strâns legate cu cel al debitorului, încât de multe ori acestea chiar se identifică între ele.

Curtea reține că aceste texte de lege găsesc aplicarea numai după data declarării insolabilității debitorului potrivit art. 176 din cod, dată până la care debitorul, respectiv celelalte persoane interesate, precum administratorul, asociații sau acționarii pot face apărările pe care le consideră necesare pentru a evita situația ca societatea să fie declarată insolubilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 176 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de GrațIELA-LILIANA Gheorghiuța în Dosarul nr. 3.831/90/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Este evident că titlul de creanță devine executoriu numai în condițiile art. 141 alin. (2) din cod, și anume la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege. Decizia prin care se ia hotărârea angajării răspunderii solidare a persoanelor prevăzute de art. 27 din cod constituie titlu de creanță numai după aprobarea ei. Fără să fie aprobată, decizia nu produce niciun efect juridic din moment ce nu a fost însușită de conducerea organului fiscal competent. Este, de altfel, și rațiunea pentru care aceasta încă nu se comunică debitorului sau persoanelor interesate. Dacă decizia nu a fost încă aprobată, debitorul sau orice altă persoană interesată nu are încă nicio legitimitate în a o contesta. Numai după aprobarea ei, devenind titlu executoriu, persoanele interesate pot declanșa procedura prevăzută de art. 205 și următoarele din Codul de procedură fiscală — exercitarea căii administrative de atac, respectiv contestarea în instanță a soluției pronunțate de organul administrativ competent. Mai mult, persoanele interesate pot solicita instanței de judecată suspendarea executării actului administrativ în condițiile art. 215 alin. (2) din cod, coroborat cu art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004. De asemenea, contrar celor susținute de autorul excepției, nu se poate reține că exercitarea dreptului la apărare prin formularea unei contestații împotriva titlului de creanță este tardiv și păgubitor din moment ce cu această ocazie se pot contesta atât motivele de fapt, cât și cele de drept care au stat la baza titlului de creanță.

Or, toate aceste posibilități procedurale efective constituie suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare al persoanei interesate.

De asemenea, se reține că textele criticate nu încalcă art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, din moment ce diminuarea patrimoniului persoanelor responsabile de starea de insolabilitate a societății este consecința firească a săvârșirii unor fapte culpabile care au generat insolabilitatea societății.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 592

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (5¹) și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Carmen-Cătălina Gliga — procuror
 Mihaela Ionescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (5) și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Ioan Rameder și Hermina Bugeac în Dosarul nr. 8.880/245/2007 al Tribunalului Iași — Secția civilă fond funciar.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.880/245/2007, **Tribunalul Iași — Secția civilă fond funciar a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (5) și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991**. Excepția a fost ridicată de Ioan Rameder și Hermina Bugeac într-o cauză civilă având ca obiect plângerea formulată împotriva ordinului prefectului, emis în temeiul textelor de lege criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate îngredesc accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, de vreme ce se impune foștilor proprietari obligația de a depune cererile de restituire a terenurilor la primăria localității sau, după caz, la primăriile localităților în raza cărora se află situat terenul, iar nu în mod direct la instanța de judecată. Totodată, în situația în care primăria înaintează propunerile sale de atribuire a terenurilor prefectului, nu se prevede un termen general în care prefectul să fie obligat la emiterea ordinului de împrumut și, de asemenea, nu se prevede calea de atac împotriva unui eventual ordin de respingere a cererii de restituire.

Tribunalul Iași — Secția civilă fond funciar consideră că textele de lege sunt constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul este îndreptățit, în considerarea unor situații diferite, să instituie reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Totodată, consideră că motivele de neconstituționalitate invocate privesc interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, iar nu conformitatea acestora cu textele constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (5) și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991. Din notele scrise ale autorului excepției rezultă însă că obiect al excepției îl constituie prevederile art. 36 alin. (5¹) și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

Alin. (5): *„Cererile de restituire prevăzute la alin. (5), împreună cu copiile de pe actele de proprietate, se depun la primăria localității sau, după caz, la primăriile localităților în raza cărora se află situat terenul, personal sau prin poștă, cu confirmare de primire, până la data de 1 noiembrie 2001, sub sancțiunea decăderii din termen.”; [...]*

Alin. (6): *„Atribuirea în proprietate a terenurilor prevăzute de alin. (2)—(5) se va face, prin ordinul prefectului, la propunerea primăriilor, făcută pe baza verificării situației juridice a terenurilor.”*

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Legea fondului funciar nr. 18/1991 se reglementează atât procedura de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole, prin reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate, cât și punerea în posesie a celor îndreptățiți și eliberarea titlurilor de proprietate. Potrivit alin. (5) al art. 36 din Legea nr. 18/1991, terenurile fără construcții, neafectate de lucrări de investiții aprobate, potrivit legii, din intravilanul localităților, aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea Decretului nr. 712/1966 și a altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere, fiind vorba, astfel, de reconstituirea dreptului de proprietate. Iar potrivit alin. (5¹) al aceluiași articol, cererile de restituire prevăzute la alin. (5), împreună cu copiile de pe actele de proprietate, se depun la

primăria localității sau, după caz, la primăriile localităților în raza cărora se află situat terenul.

În esență, autorii excepției susțin că obligația de a depune cererile de restituire a terenurilor la primăria localității sau, după caz, la primăriile localităților în raza cărora se află situat terenul, iar nu în mod direct la instanța de judecată, îngrădește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Curtea constată că această susținere este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Astfel, Curtea reține că soluționarea cererilor privind reconstituirea și constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor se face de către comisia locală, ca autoritate publică cu activitate administrativă. Totodată, comisia județeană are atribuții de soluționare a contestațiilor formulate împotriva hotărârilor comisiilor locale și de validare a cererilor privind reconstituirea și constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar, exercitând în acest sens atribuții administrativ-jurisdicționale, conform art. 52 din Legea nr. 18/1991.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (5¹) și (6) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Ioan Rameder și Hermina Bugeac în Dosarul nr. 8.880/245/2007 al Tribunalului Iași — Secția civilă fond funciar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 593

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și ale art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și ale art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Leontieș (Romaniuc)

Așadar, atribuțiile pe care Legea fondului funciar nr. 18/1991 le dă în competența comisiilor județene se referă la măsuri de aplicare a acesteia și nu sunt de natură a îngreuna accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, potrivit prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, hotărârile comisiei județene date în soluționarea contestațiilor pot fi supuse cenzurii instanțelor de judecată, prin formularea unei plângeri la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, iar conform art. 59 din lege, sentința civilă pronunțată de instanță este supusă căilor de atac prevăzute de Codul de procedură civilă.

Totodată, potrivit art. 54 din Legea nr. 18/1991, plângerea poate fi formulată și împotriva ordinului prefectului care a refuzat atribuirea terenului sau propunerile de atribuire a terenului, accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil fiind astfel pe deplin garantate.

în Dosarul nr. 3.163/40/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, pentru partea Asociația Alimentexp Botoșani PAS, citația s-a întors cu mențiunea „destinatar mutat”, fără să fie adus la cunoștința Curții Constituționale noul sediu al acesteia.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public apreciază că procedura de citare este legal îndeplinită.

Deliberând, Curtea consideră că procedura de citare este legal îndeplinită, având în vedere prevederile art. 98 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora schimbarea domiciliului uneia dintre părți în timpul judecării trebuie, sub pedeapsa neluării în seamă, să fie adusă la cunoștința instanței prin petiție la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin **Încheierea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.163/40/2007, Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și ale art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Leontieș (Romaniuc) într-o acțiune având ca obiect dizolvarea unei societăți.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 54—57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 sunt neconstituționale, fiind contrare dreptului de proprietate privată și libertății economice, consacrate constituțional în art. 44 și art. 45 din Legea fundamentală, deoarece reglementează o procedură de dizolvare a asociațiilor extrem de sumară, ce permite dizolvarea și radierea nejustificată a unei persoane juridice cu un patrimoniu considerabil. Consideră că prin aceasta sunt prejudiciate persoanele fizice și persoanele juridice care au raporturi patrimoniale sau raporturi nepatrimoniale cu asociația în cauză. Totodată, consideră că prevederile art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă încalcă dreptul la apărare, întrucât limitează posibilitatea apelantului sau intimatului de a prezenta instanței cereri noi care ar fi de natură să lămurească speța.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că din conținutul dosarului și al sesizării rezultă că aceasta a fost formulată cu rea-credință, fiind expresia neîndoielnică a abuzului de drept. Totodată, consideră că dispozițiile din Codul de procedură civilă criticate nu au legătură cu cauza.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 863/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției îl constituie prevederile art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000. Art. 55 alin. (1) lit. c), art. 56

alin. (2) și art. 57 au fost modificate prin Legea nr. 246/2005 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005, cu următorul conținut:

— Art. 54: „(1) *Asociațiile și federațiile se dizolvă:*

- a) *de drept;*
- b) *prin hotărârea judecătoreiei sau a tribunalului, după caz;*
- c) *prin hotărârea adunării generale.*

(2) *Fundațiile se dizolvă:*

- a) *de drept;*
- b) *prin hotărârea judecătoreiei.”;*

— Art. 55: „(1) *Asociația se dizolvă de drept prin:*

- a) *împlinirea duratei pentru care a fost constituită;*
- b) *realizarea sau, după caz, imposibilitatea realizării scopului pentru care a fost constituită, dacă în termen de 3 luni de la constatarea unui astfel de fapt nu se produce schimbarea acestui scop;*

- c) *imposibilitatea constituirii adunării generale sau a consiliului director în conformitate cu statutul asociației, dacă această situație durează mai mult de un an de la data la care, potrivit statutului, adunarea generală sau, după caz, consiliul director trebuia să se constituie;*

- d) *reducerea numărului de asociați sub limita fixată de lege, dacă acesta nu a fost complinit timp de 3 luni.*

(2) *Constatarea dizolvării se realizează prin hotărârea judecătoreiei în a cărei circumscripție se află sediul asociației, la cererea oricărei persoane interesate.”;*

— Art. 56: „(1) *Asociația se dizolvă, prin hotărâre judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate:*

- a) *când scopul sau activitatea asociației a devenit ilicită sau contrară ordinii publice;*
- b) *când realizarea scopului este urmărită prin mijloace ilicite sau contrare ordinii publice;*
- c) *când asociația urmărește un alt scop decât cel pentru care s-a constituit;*

- d) *când asociația a devenit insolubilă;*

- e) *în cazul prevăzut la art. 14.*

(2) *Instanța competentă să hotărască dizolvarea este judecătoria în circumscripția căreia asociația își are sediul.”;*

— Art. 57: „*Asociația se poate dizolva și prin hotărârea adunării generale. În termen de 15 zile de la data ședinței de dizolvare, hotărârea adunării generale se depune la judecătoria în a cărei circumscripție teritorială își are sediul, pentru a fi înscrisă în Registrul asociațiilor și fundațiilor.”*

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 294: „(1) *În apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face alte cereri noi. Excepțiile de procedură și alte asemenea mijloace de apărare nu sunt considerate cereri noi.*

(2) *Se vor putea cere însă dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe. De asemenea, se va putea solicita compensația legală.”;*

— Art. 295: „(1) *Instanța de apel va verifica, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță. Motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu.*

(2) *Instanța va putea încuviința refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanță, precum și administrarea*

probelor noi propuse în condițiile art. 292, dacă consideră că sunt necesare pentru soluționarea cauzei.”

Autorii excepției consideră că prevederile din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, criticate, sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 referitoare la libertatea economică, în vreme ce prevederile din Codul de procedură civilă, de asemenea criticate, încalcă dispozițiile art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 54—57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 fac parte din cap. IX al ordonanței, acest capitol fiind anterior supus controlului de constituționalitate.

Astfel, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 449 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 27 iunie 2006, că dispozițiile cap. IX al Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 instituie o procedură specială de dizolvare și lichidare a asociațiilor, fundațiilor și federațiilor, ce are ca rezultat final îndeplinirea corespunzătoare a creditorilor, transmiterea bunurilor rămase în urma lichidării și radierea acestor forme asociative din Registrul asociațiilor și fundațiilor. Instituirea unei asemenea proceduri speciale este rezultatul faptului că asociațiile și fundațiile, astfel cum prevede art. 1 alin. (2) din ordonanță, sunt persoane juridice de drept privat fără scop patrimonial, iar dizolvarea poate interveni și pentru alte motive decât cele strict economice. Este cazul, spre exemplu, al situațiilor prevăzute de dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. a)—c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, și anume atunci când scopul sau activitatea asociației a devenit ilicită sau contrară ordinii publice, când realizarea scopului este urmărită prin mijloace ilicite sau contrare ordinii publice sau când asociația urmărește un alt scop decât cel pentru care s-a constituit.

Curtea a reținut că debitorul are la dispoziție toate mijloacele de probă prin care să se apere împotriva cererilor de dizolvare și lichidare, ordonanța în cauză neîngrădind în niciun fel folosirea acestora. Totodată, Curtea a constatat că, în cadrul procedurii de lichidare, dispozițiile art. 70 din ordonanță prevăd că orice persoană interesată poate contesta bilanțul lichidatorului la judecătorie și împotriva sentinței pronunțate se poate exercita calea de atac a recursului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 54, art. 55, art. 56 și art. 57 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, precum și ale art. 294 și art. 295 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victoria Surdu și Mioara Angela Leontieș (Romaniuc) în Dosarul nr. 3.163/40/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Dispozițiile art. 45 din Constituție, referitoare la libertatea economică, nu au incidență în cauză.

Cât privește prevederile art. 294 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 863 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 15 noiembrie 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că interdicția introducerii unor cereri noi în apel, prevăzută de art. 294 din Codul de procedură civilă, este justificată de caracterul devolutiv al apelului. Soluția derivă din rolul instanței de apel, și anume acela de a examina regularitatea hotărârii primei instanțe cu privire la pretențiile ce au fost deduse în fața sa. S-a constatat, de asemenea, că interdicția introducerii de cereri noi în apel nu îngrădește accesul liber la justiție, întrucât nimic nu împiedică părțile în proces să formuleze noi pretenții pe calea unei alte acțiuni civile.

Întrucât textul de lege criticat nu împiedică în niciun mod părțile interesate să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor legitime, iar în acest cadru să beneficieze de toate garanțiile ce caracterizează dreptul la apărare, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a art. 24 din Legea fundamentală.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Cu privire la prevederile art. 295 din Codul de procedură civilă, raportat la dispozițiile art. 24 din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.024 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 10 noiembrie 2008, statuând, în esență, că aceste dispoziții nu contravin dreptului la apărare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 596

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Iuliana Nedelcu — procuror
 Mihaela Ionescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Claudiu Jeler, Șandor Korosi și Ludovic Zold în Dosarul nr. 5.290/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, pentru partea Societatea Comercială Sintezis Birotica — S.R.L. din Oradea, citația s-a întors cu mențiunea „destinatar mutat”, fără să fie adus la cunoștința Curții Constituționale noul sediu al acesteia.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public apreciază că procedura de citare este legal îndeplinită.

Deliberând, Curtea consideră că procedura de citare este legal îndeplinită, având în vedere prevederile art. 98 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora schimbarea domiciliului sau sediului uneia din părți în timpul judecării trebuie, sub pedeapsa neluării în seamă, să fie adus la cunoștința instanței prin petiție la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.290/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe**. Excepția a fost ridicată de Claudiu Jeler, Șandor Korosi și Ludovic Zold într-o cauză penală privind infracțiuni reglementate de art. 139⁶ din Legea nr. 8/1996.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile criticate aduc atingere dreptului de proprietate privată, deoarece determină diminuarea averii unei persoane în defavoarea altei persoane, având drept rezultat îmbogățirea fără justă cauză a celei din urmă, în situația în care acesteia nu i s-ar fi convenit triplul sumei ce ar fi fost legal

datorat pentru tipul de utilizare ce a făcut obiectul faptei ilicite. Consideră că triplarea sumei este arbitrară, indiferent de prejudiciul efectiv cauzat.

Tribunalul Timiș — Secția penală consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că este competența legiuitorului de a reglementa o modalitate de reparare a prejudiciului cauzat unei persoane, titulară a unui drept de autor sau a unui drept conex, tocmai pentru a apăra proprietatea privată, în acord cu textele constituționale invocate. A accepta că este neconstituțională orice dispoziție prin care o anumită persoană este obligată la repararea prejudiciului cauzat prin fapta sa ilicită, cu consecința diminuării patrimoniului ei, înseamnă a admite că ori de câte ori despăgubirea presupune efectuarea unei prestații materiale aceasta să nu fie posibilă. De asemenea, arată că textul de lege criticat instituie o garanție pentru victima prejudiciului, în condițiile în care este foarte dificil de apreciat întinderea întregului prejudiciu cauzat titularului dreptului de autor sau al drepturilor conexe.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate ocrotesc interesele persoanei prejudiciate prin fapta ilicită. Acestea permit stabilirea de despăgubiri pe criterii obiective, ținând seama de costurile suportate de titularul dreptului, cum ar fi cheltuielile de cercetare și de elaborare a operei respective.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 21, potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Totodată, apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt contrare nici dispozițiilor art. 44 din Constituție, întrucât acestea instituie o sancțiune civilă în cazul încălcării unui drept de autor sau a unor drepturi conexe, protejate prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996. Art. 139 din Legea nr. 8/1996 a fost modificat prin art. I pct. 62 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 septembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 31 iulie 2006, și are următorul conținut:

„(2) *La stabilirea despăgubirilor instanța de judecată ia în considerare: [...]*

b) fie acordarea de despăgubiri reprezentând triplul sumelor care ar fi fost legal datorate pentru tipul de utilizare ce a făcut obiectul faptei ilicite, în cazul în care nu se pot aplica criteriile menționate la lit. a).”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private. Totodată, consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare atât dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind respectarea bunurilor, cât și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului exercitat de instanța de contencios constituțional, prin raportare la dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private.

Astfel, prin Decizia nr. 504 din 29 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, reținând următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Claudiu Jeler, Șandor Korosi și Ludovic Zold în Dosarul nr. 5.290/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

„Prevederile art. 139 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 8/1996 sunt cuprinse în cap. III — *Măsuri de protecție, proceduri și sancțiuni* și se referă la posibilitatea titularilor drepturilor de autor și ai drepturilor conexe de a solicita instanțelor de judecată sau altor organisme competente constatarea încălcării drepturilor recunoscute prin prezenta lege și repararea prejudiciului cauzat.”

Textul de lege criticat instituie o sancțiune civilă, și anume obligarea la repararea pagubei produse ca urmare a încălcării unui drept de autor sau a unor drepturi conexe, protejate prin lege, în deplină concordanță cu principiul constituțional al garantării și ocrotirii dreptului de proprietate privată, ce include și proprietatea intelectuală.

Posibilitatea acordării de către instanța de judecată a unei despăgubiri reprezentând triplul sumei ce ar fi fost legal datorată pentru tipul de utilizare ce a făcut obiect al faptei ilicite reprezintă chiar transpunerea legală a dreptului comun în materia răspunderii civile delictuale, respectiv regula răspunderii pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudicii, atât pentru pagubele previzibile, cât și pentru cele neprevizibile. Autorul faptei ilicite nu este în situația unui debitor contractual, ținut să răspundă numai pentru prejudiciul previzibil la momentul încheierii contractului.

De altfel, opțiunea legiuitorului de a institui posibilitatea acordării unui quantum al despăgubirii echivalent cu triplul sumei ce ar fi fost legal datorată pentru utilizarea fără drept a operelor purtătoare de drepturi de autor sau de drepturi conexe nu poate fi calificată ca o măsură arbitrară. Această posibilitate reprezintă doar alternativa pentru instanța de judecată, aplicabilă doar în cazul în care nu se pot lua în considerare criteriile stabilite prin art. 139 alin. (2) lit. a) din același act normativ, respectiv consecințele economice negative, în special câștigul nerealizat, foloasele patrimoniale realizate pe nedrept de făptuitor sau daunele morale cauzate titularului dreptului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței, cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Celelalte dispoziții constituționale invocate nu au incidență în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 601

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Maria Militaru în Dosarul nr. 2.124/1.748/2007 al Judecătoriei Cornetu.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 aprilie 2009 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 14 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.124/1.748/2007, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Maria Militaru într-o cauză civilă având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că art. 329 din Codul de procedură civilă contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (1) și (2) și art. 129. În acest sens, arată că, „prin pronunțarea hotărârilor judecătorești ca urmare a recursului în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, care au caracter general, abstract și obligatoriu, aceasta se substituie Parlamentului, ca putere legiuitoare, încălcând principiul separației puterilor în stat. [...] În cazul în care există soluții diferite ale instanțelor judecătorești de pe teritoriul României referitoare la acele chestiuni care ar putea face obiectul unui recurs în interesul legii, Parlamentul ar putea, conform legilor în vigoare, să clarifice acea chestiune printr-o lege interpretativă, completatoare sau modificatoare, în funcție de situație.”

Judecătoria Cornetu apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, care au următoarea redactare:

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (1) și (2) și art. 129.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate, pentru următoarele argumente:

Scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Potrivit aceluiași text, dezlegarea dată de instanța supremă acestor probleme de drept este obligatorie pentru instanțe. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării.

Prin textul de lege criticat de autorul excepției, legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut

În art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Decizia de interpretare pronunțată în asemenea cazuri nu este **extra lege** și, cu atât mai mult, nu poate fi **contra legem**.

Pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, prin interpretarea și aplicarea unitară a acestora pe întreg teritoriul țării, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental, prevăzut în art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, în înțelesul conferit de dispozițiile actelor internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte. De aceea, reprezintă o înfrângere a acestor dispoziții orice diferență de tratament juridic săvârșită de stat între persoane aflate în situații analoge, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, are, printre altele, competența, conferită de art. 329 din Codul de procedură civilă și de art. 16 alin. (2) din Legea privind organizarea judiciară nr. 304/2004 de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele.

Organizarea judiciară are ca obiectiv de bază asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituția României, și judecarea proceselor de către instanțe judecătorești în mod imparțial și independent de orice influențe extrane, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 124 alin. (1) și (2), astfel încât susținerile referitoare la încălcarea acestora nu poate fi reținută.

În ceea ce privește susținerea referitoare la înfrângerea art. 129 din Constituție, potrivit căruia, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, Curtea constată că această critică nu poate fi primită, întrucât această normă constituțională

are doar semnificația unei reglementări precise a modalităților concrete în care căile de atac vor fi exercitate.

Curtea constată că instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca „precedente judiciare”, fiind considerate de literatura juridică „izvoare secundare de drept” sau „izvoare interpretative”.

De altfel, potrivit art. 5 lit. I din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, cât și potrivit art. 329 alin. 2 din Codul de procedură civilă, deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii, se publică în Monitorului Oficial al României, Partea I.

Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au semnificația unei instanțe legal constituite, care, în mod obișnuit, iar nu extraordinar, judecă recursurile în interesul legii prevăzute de art. 23 din Legea privind organizarea judiciară nr. 304/2004.

De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra caracterului constituțional al deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție date în interesul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești, într-o cauză care privea reexaminarea practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998.

Curtea constată, de asemenea, că art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă a mai făcut obiectul unor critici de constituționalitate similare, instanța constituțională respingându-le ca neîntemeiate.

În acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Maria Militaru în Dosarul nr. 2.124/1.748/2007 al Judecătoriei Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 650

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 1 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Carmen-Cătălina Gliga — procuror
 Mihaela Ionescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, excepție ridicată de Teodor Ilișuan și Viorica Ilișuan în Dosarul nr. 2.503/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.503/325/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare.** Excepția a fost ridicată de Teodor Ilișuan și Viorica Ilișuan într-o cauză ce are ca obiect o acțiune în uzucapiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției arată că art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 impune drept condiție a dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune o posesie a bunului de 20 de ani „după moartea proprietarului înscris în cartea funciară”. Susțin, astfel, că prin aplicarea prevederilor Decretului-lege nr. 115/1938 în privința dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune în regim de carte funciară se creează o discriminare pentru cetățenii din zonele în care există implementat sistemul de carte funciară și cărora li se aplică prevederile acestui act normativ, față de cetățenii din celelalte zone ale țării care pot dobândi dreptul de proprietate prin uzucapiune dacă exercită o posesie utilă pe o perioadă de 10—20 ani, respectiv 30 de ani, fără a fi relevantă situația fostului proprietar, respectiv dacă este decedat sau nu. Consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare și dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată. Invocă Hotărârea *J. A. Pye (Oxford) Ltd. contra Marii Britanii* din 30 august 2007, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut faptul că instituția

uzucapiunii nu încalcă dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, faptul că legiuitorul a înțeles să reglementeze două regimuri diferite pentru uzucapiune datorită condițiilor istorice diferite din anumite zone ale țării, cel instituit prin Decretul-lege nr. 115/1938 și cel al Codului civil, fiecare cu condițiile sale specifice, nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii, de vreme ce prevederile criticate se aplică în mod egal tuturor celor vizați de norma legală, iar diferențierea se referă la locul situării imobilului, în mod exclusiv. Consideră că nu se încalcă nici dispozițiile art. 44 din Constituție, de vreme ce garantarea dreptului de proprietate privată operează în raporturile pe verticală și este, din punct de vedere substanțial public sau privat, un scut protector împotriva eventualelor abuzuri din partea autorităților publice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 sunt constituționale. În acest sens, reține ceea ce a statuat Curtea Constituțională în Decizia nr. 653/2008, și anume faptul că aceste prevederi sunt norme prin care legiuitorul a stabilit un regim diferit în materia publicității bunurilor imobile, pe criteriul apartenenței la spațiul care a fost guvernat de un sistem legislativ diferit față de cel românesc. Consideră că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 și 44 și nici dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare. Însă, din

notele scrise ale autorilor excepției, rezultă că aceștia critică, în realitate, doar alin. 1 al art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938. În consecință, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 28 alin. 1 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 27 aprilie 1938, având următorul conținut: „*Cel ce a posedat un bun nemișcător în condițiunile legii, timp de 20 ani, după moartea proprietarului înscris în cartea funciară, va putea cere înscrierea dreptului uzucapat [...].*”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 20 alin. (1) și (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 reglementează modurile de dobândire a drepturilor reale imobiliare fără înscrierea în cartea funciară, prin uzucapiunea extratabulară. Articolul de lege menționat reglementează două situații în care o persoană posedă neîntrerupt un imobil timp de 20 de ani de la decesul titularului înscris în cartea funciară sau a înscrierii declarației de renunțare a acestuia la dreptul tabular. În aceste situații, drepturile reale imobiliare dobândite prin uzucapiune se vor înscrie în cartea funciară numai în baza constatării lor prin hotărâre judecătorească, simpla declarație dată de persoana interesată și autentificată la notarul public nefiind suficientă pentru înscrierea în cartea funciară a dreptului său dobândit prin uzucapiune.

Potrivit prevederilor alin. 1 al art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938, cel ce a posedat un bun nemișcător în condițiile legii, timp de 20 de ani după moartea proprietarului înscris în cartea funciară, va putea cere înscrierea în cartea funciară a dreptului astfel uzucapat.

Cu privire la aplicabilitatea sistemului de carte funciară reglementat prin Decretul-lege nr. 115/1938 ce consacră cazurile speciale de dobândire a proprietății prin uzucapiune înscrise în art. 27 și 28, Curtea reține faptul că, în absența unor dispoziții cu caracter tranzitoriu, trebuie să se recurgă la interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 69 alin. (2) și (3) cu referire la art. 56 alin. (1) și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, republicată. Sub acest aspect, este de reținut că prin art. 69 alin. (2) din Legea nr. 7/1996, republicată, s-a prevăzut că numai la finalizarea lucrărilor cadastrale și a registrelor de publicitate imobiliară pentru întreg teritoriul administrativ al unui județ își încetează aplicabilitatea Decretul-lege nr. 115/1938, iar în conformitate cu dispoziția alin. (3) al aceluiași articol, doar ca urmare a definitivării cadastrului la nivelul întregii țări se abrogă acest decret. Din această dispoziție a Legii nr. 7/1996, prin care s-a reglementat regimul general al cadastrului și al publicității imobiliare, rezultă voința legiuitorului de a institui o aplicare treptată a noii legi, cu consecința incidenței, în continuare, a vechilor dispoziții ale Decretului-lege nr. 115/1938 în regimul de carte funciară. În acest sens, este și Decizia nr. 86 din 10 decembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 14 octombrie 2008.

Critica de neconstituționalitate privește, în esență, faptul că prin menținerea în vigoare a prevederilor Decretului-lege nr. 115/1938 se aduce atingere egalității în drepturi, aplicându-li-se unor cetățeni un statut juridic discriminatoriu față de cetățenii care nu cad sub incidența acestui act normativ. Totodată, autorul susține că prevederile de lege criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale privind ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate privată.

Se reține însă că, în jurisprudența Curții Constituționale, în deplin acord cu aceea a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat în mod constant faptul că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, așa încât, în cazul unor situații diferite, un tratament diferit este posibil atunci când acesta se justifică în mod obiectiv și rațional. Or, aplicabilitatea tranzitorie a dispozițiilor art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 este justificată obiectiv și rațional de procesul de definitivare a lucrărilor de cadastru și a registrelor de publicitate imobiliară pentru întreg teritoriul țării.

Ca efect al aplicării Legii nr. 7/1996, se va realiza însă o unificare legislativă a regimului de publicitate imobiliară.

Existența pe teritoriul României a unor legi cu aplicabilitate teritorială distinctă și care reglementează diferit regimul juridic al uzucapiunii nu contravine dispozițiilor Legii fundamentale.

Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a reținut, prin deciziile nr. 653 din 10 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 7 iulie 2008, și nr. 205 din 9 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 25 iulie 2002, faptul că în istoria statului unitar român au existat și mai există norme legale aplicabile doar pe o anumită parte a teritoriului național, de exemplu: Legea nr. LX/1881 privitoare la executarea silită imobiliară în Transilvania, Legea nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere, Legea nr. 151/1998 privind dezvoltarea regională în România, însă existența unor acte normative diferite pentru anumite zone ale țării nu este de natură să creeze discriminări.

Cât privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată, se reține că, în jurisprudența sa, atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza *Fernandez-Molina Gonzales ș.a. contra Spaniei* din 18 octombrie 2002, au statuat că dispozițiile privind garantarea și ocrotirea proprietății se aplică numai titularilor dreptului de proprietate; or, în prezenta cauză, autorii excepției nu și-au stabilit calitatea de proprietar, ci tind să o stabilească prin efectul uzucapiunii. În aceste condiții, dispozițiile constituționale ale art. 44 nu sunt incidente în prezenta cauză.

Totodată, invocarea în cauză a Hotărârii *J.A.Pye (Oxford) Ltd. contra Marii Britanii*, din 30 august 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, nu are nicio relevanță, dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune, ca mod original de dobândire a proprietății, fiind reglementată de legea civilă, însă condițiile operării acesteia intră în competența legiuitorului.

Cu privire la celelalte dispoziții constituționale invocate, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 1 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, excepție ridicată de Teodor Ilișuan și Viorica Ilișuan în Dosarul nr. 2.503/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 430792